

Overdenking

De weg vinden en Gods wil kennen (Num. 9:17,20)

Beste lezers, ik wil graag een stukje met u delen wat ik onlangs las en wat mij erg aansprak.

Eén van de meest hulpvaardige lessen die wij kunnen leren van de Israëlieten tijdens hun reis van Egypte naar het beloofde land is de wijze waarop zij geleid werden door de Heer. De Here God wist de weg en Hij was met hen. De wolkkolom die rustte bovenop de tabernakel was een teken van Zijn aanwezigheid bij dag, net zoals de vuurkolom het was bij nacht.

De verantwoordelijkheid van het volk was eenvoudig dit: kijken naar dit symbool van Zijn aanwezigheid. Waar de wolk bleef rusten daar legerden de Israëlieten; trok de wolk op dan braken zij op en volgden de wolkkolom. Het was mogelijk dat de wolk twee dagen, een maand of langer op éénzelfde plaats bleef. Het zou verloren tijd zijn om te gaan voordat de wolkkolom vertrok, want het volk wist immers de weg niet. Blijven staan als de wolkkolom optrok zou dwaas zijn, omdat ze daarmee weigerden in de nabijheid van de Heer te zijn.

Vaak denken wij dat wij de weg weten, maar we weten het niet. Zoals de Israëlieten moeten wij ook naar de Heer Jezus kijken om de juiste richting te weten. Doen we het niet dan kunnen we Zijn leiding missen. Zoals de Heer de weg koos die zij moesten gaan, moeten ook wij de Heer onze weg laten kiezen. Onze eigen wil moet opgegeven worden door Zijn wil.

De roepstem van de Heer lijkt niet altijd aantrekkelijk voor ons. Wij kunnen hetzelfde ongeduld of dezelfde weerstand vertonen als de Israëlieten, onze harten zijn niet anders. Gehoorzaamheid is het sleutelwoord. Leren om te blijven staan of om te gaan als Hij beveelt, omdat Hij het altijd het beste weet.

Dat vraagt om een houding van zien en wachten op de Heer voor de juiste richting. Al onze plannen moeten *Zijn* plannen zijn. Weten we niet wat we moeten doen? De Heer Jezus zegt: *IK BEN DE WEG* (Joh. 14:6). We moeten met Hem gaan. Als we dit doen, zullen we ervaren dat Hij voor ons zorgt in alle situaties, ook in de tijd die voor ons ligt.

M. Bouter